

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **American game s.r.o.**, IČO: 25571354
sídlem Komořany 146, 683 01 Komořany
zastoupený daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2019, č. j. 37908/19/5100-41453-711400,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 22. 1. 2017 obdržel Specializovaný finanční úřad (dále také jen „správce daně“) žalobcovu žádost o vrácení vratitelného přeplatku odpovídajícího úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) z částky 2 912 165 Kč, na který měl žalobce nárok v důsledku změny dodatečného

platebního výměru tehdejšího Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 22. 6. 2012, č. j. 98063/12/341910706958, pro nezákonnost. Správce daně nejprve rozhodnutím ze dne 9. 2. 2017, č. j. 24725/17/4300-12711-105935, deklaroval existenci nároku žalobce na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 415 598 Kč, načež dne 14. 2. 2017 poukázal vratitelný přeplatek ve stejné výši na bankovní účet odvolatele.

2. Dne 21. 10. 2018 obdržel správce daně podání, kterým se žalobce domáhal přiznání úroku z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu, jež mu dle jeho názoru náležel z pozdě vráceného úroku z neoprávněného jednání správce daně, a vrácení přeplatku vzniklého na základě takto předepsaného úroku z úroku na jeho bankovní účet. Správce daně rozhodl o této žádosti rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. 183396/18/4300-12711-105935 (dále také jen „rozhodnutí o úroku z úroku“).
3. Proti tomuto rozhodnutí o úroku z úroku podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2019, č. j. 37908/19/5100-41453-711400 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.
4. Právě rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2019, č. j. 37908/19/5100-41453-711400, nyní žalobce napadá žalobou. Uvádí přitom, že podle § 254 odst. 3 daňového řádu měl být úrok za neoprávněné jednání správce daně ve výši 1 415 598 Kč předepsán na žalobcův osobní daňový účet ke dni 9. 11. 2016 (do 15 dnů počítaných ode dne účinnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově zmíněné v bodě 1. tohoto rozsudku). Vzhledem k tomu, že se tak v uvedených 15 dnech nestalo, tak dle žalobce od 10. 11. 2016 (tedy po uplynutí 15 dnů ode dne 25. 10. 2016) nabíhá další úrok, to jest úrok z úroku za neoprávněné jednání. Proto podle žalobce má být na jeho osobním daňovém účtu předepsán úrok z úroku za neoprávněné jednání správce daně za dobu od 10. 11. 2016 do dne 14. 2. 2017 z částky 1 415 598 Kč. Jak výslovně žalobce uvádí, tak právě o vrácení tohoto úroku z úroku žalobce usiluje.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně žalobce svou žalobu opírá o existenci práva na úrok z úroku, jak je přiblížen v bodě 4. tohoto rozsudku.
6. Svou argumentaci žalobce opírá především o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36, *Ježek* (všechny zde uvedené rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). V něm Nejvyšší správní soud dle žalobce dospěl k závěru, že je přípustné, aby daňovému subjektu náležela částka, která je ve svém důsledku úrokem z úroku, byť nejde o úročení průběžné, ale toliko o „*přiznání druhého úroku z částky jistiny, která sama vznikla jako úrok první*“. Jde tedy o to, že pozdní „poskytnutí“ úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu má vést ke vzniku a přiznání úroku z úroku z neoprávněného jednání správce daně.
7. Žalobce dodal, že na rozdíl od žalovaného nepovažuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci *Ježek* za chybný. Podle žalobce žalovaný krom výtek směrem k tomuto rozsudku vůbec neobjasnil, proč úrok za neoprávněné jednání ve výši 1 415 598 Kč nebyl na žalobcův osobní daňový účet předepsán ke dni 9. 11. 2016 (viz výše), jak ukládá § 254 odst. 3 daňového řádu a nezabýval se vysvětlením, jak vykompenzuje žalobci to, že se tak stalo až dne 14. 2. 2017. Žalovaný tedy místo toho, aby vysvětlil důvody pochybení

spočívající v nepředepsání úroku za neoprávněné jednání ve výši 1 415 598 Kč na osobní daňový účet ke dni 9. 11. 2016, věc zamlčel a stran kompenzování tohoto jednání vůči žalobci dalším úrokem, tedy úrokem z úroku za dobu od 10. 11. 2016 do 14. 2. 2017, jen zkritizoval rozsudek *Ježek*. Podle žalobce tím žalovaný „chtěl v podstatě říct, že si může dělat co chce a nepředepíše-li úrok za neoprávněné jednání na osobní daňový účet do 15 dnů, tak z porušení § 254 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb. mu vlastně žádný následek neplyne.“ Že takové chování ale nelze strpět, a je nutné podrobit jej kritice s následkem úroku z úroku, vyjádřil Nejvyšší správní soud právě v rozsudku *Ježek*. Žalobce proto na rozdíl od žalovaného nevidí nic špatného na tom, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku jen nechtěl nečině přihlížet porušování § 254 odst. 3 daňového řádu a za pochybení spočívající v nepředepsání úroku za neoprávněné jednání na osobní daňový účet do 15 dnů akceptoval další úrok, tedy úrok z úroku. Nadto žalobce již v řízení před žalovaným doložil, že v dané otázce nepostupují orgány daňové správy jednotně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, další podání účastníků řízení a procesní vývoj

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhl proto, aby ji soud zamítl.
9. Žalovaný předně nesouhlasil s tvrzením, že žalobci neosvětlil, proč částka ve výši 1 415 598 Kč nebyla připsána na žalobcův osobní daňový účet ke dni 9. 11. 2016, resp. jak žalobci vykompenzuje to, že se tak stalo až 14. 2. 2017. Dle žalovaného je totiž třeba zdůraznit, že okamžik, kdy došlo k předepsání shora uvedeného přeplatku na osobní daňový účet žalobce, nebyl v daném řízení o úroku ani v odvolacím řízení předmětem sporu. Jak je totiž patrné z textu žádosti o přiznání úroku z úroku i odvolání proti rozhodnutí o úroku z úroku, žalobce vždy brojil pouze proti pozdnímu vyplacení přeplatku.
10. Částka 1 415 598 Kč tedy představuje úroky, které žalobci byly přiznány a následně vyplaceny jako příslušenství daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007. Tyto úroky byly žalobci vyplaceny včas, a to v návaznosti na jím podanou žádost. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval v bodech [21] až [25] svého rozhodnutí.
11. Podle žalovaného je nutné zdůraznit, že § 155 odst. 5 daňového řádu předpokládá úročení vratitelného přeplatku poukázaného po marném uplynutí lhůty pro jeho vrácení daňovému subjektu, a nikoli tedy bez dalšího přeplatku, který měl být „pouze“ předepsán na osobní daňový účet daňového subjektu. Opačný závěr by byl zjevně absurdní, neboť teprve v okamžiku, kdy je správce daně v prodlení s povinností vratitelný přeplatek vrátit, lze hovořit o protiprávním nezvětšení majetku daňového subjektu. Okamžik, ke kterému je správce daně povinen připsat přeplatek na osobní daňový účet, je tedy bez dalšího ve vztahu k možnosti přeplatek dále úročit irrelevantní.
12. Dle žalovaného je v dané věci podstatné, že se neztotožnil s názorem žalobce, že správce daně mu byl povinen vrátit přeplatek vzniklý na základě předepsaných úroků z moci úřední již do patnácti dnů od účinnosti rozhodnutí, kterým bylo pro nezákonnost změněno rozhodnutí o stanovení daně. Jak uvedl žalovaný již v napadeném rozhodnutí, ustanovení § 254 odst. 3 daňového řádu totiž výslovně hovoří toliko o povinnosti správce daně v uvedené lhůtě předmětný úrok předepsat na osobní daňový účet daňového subjektu. Tuto povinnost je však nutné důsledně odlišovat od povinnosti správce daně vrátit přeplatek vzniklý na základě předepsání předmětného úroku. Je totiž nutné vyjít z premisy, že pokud povinnost správce daně vracet finanční prostředky z moci úřední

existuje, je výslovně v zákoně uvedena. Totožný názor lze dle žalovaného nalézt například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Afs 286/2017-26, publikovaném pod č. 3676/2018 Sb. NSS, *EKO Logistics*. Z něj vyplývá, že v obecné rovině platí, že dle § 155 odst. 5 daňového řádu je správce daně povinen o úroku rozhodnout bezodkladně po vrácení odpočtu a tento úrok dle § 254 odst. 3 daňového řádu předepsat do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí o přiznání úroku z vratitelného přeplatku na osobní účet daňového subjektu. Je-li daňový subjekt pasivní a o takto předepsaný úrok nepožádá, nemá správce daně povinnost úrok vracet z úřední povinnosti.

13. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že lhůta, ve které měl správce daně povinnost vrátit přeplatek vzniklý předepsáním úroků na osobní daňový účet žalobce, počala v souladu s § 155 odst. 3 daňového řádu běžet ode dne, kdy správce daně obdržel žádost odvolatele o vrácení předmětného přeplatku, a její délka byla třicet dnů. Pokud správce daně obdržel žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku, který vznikl předepsáním úroků ve výši 1 415 598 Kč, až dne 22. 1. 2017, pak poslední den třicetidenní lhůty pro vrácení tohoto přeplatku žalobci připadl v souladu s § 155 odst. 3 daňového řádu na 21. 2. 2017. Jestliže tedy správce daně žalobci předmětný vratitelný přeplatek vrátil již dne 14. 2. 2017, učinil tak v rámci běhu lhůty pro jeho vrácení a nebyl tedy s jeho vrácením v prodlení. Proto je podle žalovaného zřejmé, že správce daně v tomto ohledu nijak nepochybil. Neexistuje žádný právní důvod, na základě kterého by mělo být žalobci jím spatřované prodlení správce daně jakkoli kompenzováno. Již na základě výše uvedeného je pak žalobu nutné považovat za zjevně nedůvodnou.
14. Ve zbytku žalovaný uvedl, že dle jím zastávaného právního názoru je přiznání úroku z úroku nepřipustné, a to s ohledem na obecně přijímanou zásadu zákazu anatocismu v českém právním řádu. Žalovaný svůj závěr v napadeném rozhodnutí podpořil poukazem na povahu úroků vznikajících podle daňového řádu, které jsou ve smyslu § 2 odst. 5 daňového řádu příslušenstvím daně, závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 80/2009-45, publikovaném pod č. 2384/2011 Sb. NSS, nutnost přiměřené aplikace § 253 odst. 3 daňového řádu a právní názory obsažené v odborné literatuře. Odborná polemika s rozsudkem *Ježek* byla v napadeném rozhodnutí legitimní a přípustná; princip zákazu anatocismu podporuje i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2019, č. j. 45 Af 9/2017-56, který se vůči rozsudku *Ježek* rovněž vymezuje.
15. Pakliže žalobce odkazoval na správní praxi mající vyplývat z rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj z roku 2018, považuje žalovaný tam vyjádřené závěry za exces.
16. Žalobce reagoval replikou ze dne 4. 4. 2021. V ní trval na tom, že za porušení § 254 odst. 3 daňového řádu spočívající v nepředepsání úroku z neoprávněného jednání na osobní daňový účet do 10. 11. 2016 (15 dnů od účinnosti rozhodnutí č. j. 45575/16/5200-11435-711305 ze dne 25. 10. 2016) ale až dne 9. 2. 2017, přísluší žalobci další úrok, tedy úrok z úroku ve výši 1 415 598 Kč za dobu od 11. 11. 2016 do 9. 2. 2017.
17. Svá tvrzení žalobce podpořil odkazem na novější judikaturu správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7 Afs 354/2019-25, *CA Tech*). Zároveň s ohledem na vysvětlení obsažené v napadeném rozhodnutí, že úrok dle § 254 odst. 3 daňového řádu se do 15 dnů od účinnosti rozhodnutí 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305, nevyplácí, nýbrž předepisuje, žalobce svou argumentaci korigoval a v žalobě ze dne 15. 11. 2019 vysvětlil, že úrok z úroku požaduje z důvodu

pozdního předepsání z úroku ve výši 1 415 598 Kč na osobní daňový účet. Takový postup považuje žalobce za procesně přípustný. Jeho nárok, byť z jiného důvodu, tak stále trvá. Žalobce tak důvodně argumentuje pozdním předepsáním částky 1 415 598 Kč na jeho osobní daňový účet.

18. Další doplnění žaloby zaslal žalobce soudu dne 7. 5. 2021. V něm svou argumentaci podpořil opětovně odkazem na rozsudek *CA Tech*, a nově také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020-51, publikovaný pod č. 4202/2021 Sb. NSS, *Elektrárny Opatovice*. Dle nich je dáno právo na úroku z úroku, jak o něm hovoří i žalobce.
19. V podání ze dne 22. 6. 2021 žalovaný navrhl, aby soud řízení přerušil. Uvedl totiž, že vyřešení sporu je v podstatné míře závislé na posouzení právní otázky, zda je správce daně povinen vyplatit vratitelný přeplatek vzniklý jako úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu na žádost, nebo z moci úřední. Tato právní otázka byla aktuálně nyní řešena Nejvyšším správním soudem v řízení probíhajícím pod sp. zn. 4 Afs 375/2020, a to na základě kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2019, č. j. 29 Af 90/2016-50. Žalovaný proto navrhl, aby soud řízení o žalobě přerušil do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne ve výše uvedené věci. Ve zbytku se žalovaný vymezil vůči žalobcově argumentaci a vyjádřil názor, že na věc nedopadají soudní rozhodnutí, na která žalobce odkazoval.
20. S ohledem na návrh uvedený v předchozím bodě soud řízení přerušil usnesením ze dne 28. 6. 2021, č. j. 29 Af 97/2019-51.
21. Žalobce reagoval doplněním žaloby ze dne 29. 6. 2021, v němž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020-41, *Plzeňská teplárenská*. Dle žalobce v něm Nejvyšší správní soud žalovanému vysvětlil, že se žalovaný mýlí v otázce neexistence práva na úrok z úroku.
22. V dalším doplnění žaloby ze dne 8. 7. 2021 žalobce nesouhlasil s přerušením řízení. Důvody pro přerušování řízení nebyly dle žalobce pro nynější věc relevantní. Zároveň dle žalobce rozhodně nedošlo k předepsání úroku na žalobcův osobní účet do 15 dnů počítaných od dne účinnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305, tedy včas.
23. S odkazem na důvody uvedené v předchozím odstavci tohoto rozsudku podal žalobce Nejvyššímu správnímu soudu podání ze dne 8. 7. 2021, v němž uplatnil návrh na provedení procesního úkonu, neboť se domníval, že přerušením řízení ve věci nastávají ze strany Krajského soudu v Brně průtahy. Předmětný návrh Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 29. 7. 2021, č. j. Aprk 14/2021-17.
24. Dne 19. 9. 2021 zaslal žalobce krajskému soudu doplnění žaloby, v němž v otázce úroku z úroku poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 Afs 52/2021-42, publikovaný pod č. 4254/2021 Sb. NSS, *ERAMENT Trading*.
25. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 4 Afs 375/2021-51, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2019, č. j. 29 Af 90/2016-50, a odpadl tím tedy důvod pro přerušování řízení, rozhodl zdejší soud usnesením ze dne 8. 10. 2021, č. j. 29 Af 97/2019-74, že se v řízení pokračuje.

26. Ve věci žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 10. 2021 setrval na svém dosavadním stanovisku, neshledával soudní rozhodnutí, na která žalobce odkazoval, pro věc relevantní a vyjádřil přesvědčení, že předmětný vratitelný přeplatek žalobci vrátil včas.
27. Rovněž žalobce v doplnění žaloby ze dne 5. 11. 2021 setrval na svých dosavadních stanoviscích a uvedl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku *ERAMENT Trading* vysvětlil, že „na úrok z úroku z pozdního vyplacení není nárok, zatímco na úrok z pozdního předepsání nárok je“.
28. Soud zde k věci doplňuje, že s přihlédnutím k předmětu řízení se zabýval tím, zda správní spis obsahuje všechny podklady, které umožní o věci rozhodnout. V tomto směru soud zjistil, že rozhodnutí o úroku z úroku obsahuje na s. 5 informaci o tom, že úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 415 598 Kč byl předepsán „na osobní daňový účet ke dni 10. 11. 2016“. Písemnost, která by tuto skutečnost dokládala, však ve správním spise založena nebyla. Soud proto žalovaného vyzval přípisem ze dne 9. 2. 2022, č. j. 29 Af 97/2019-87, aby mu zaslal informaci, kdy přesně byl na žalobcův osobní daňový účet předepsán předmětný úrok z neoprávněného jednání správce daně a aby v tomto smyslu doložil relevantní podklady. Této žádosti žalovaný vyhověl dne 16. 2. 2022.

IV. Ústní jednání

29. Při ústním jednání dne 15. 3. 2022 žalobce navázal na již prezentovaná žalobní tvrzení. Po zrušení příslušného vyměření daně požádal o úrok dle § 254 daňového řádu a také o úrok z úroku, neboť „primární“ úrok mu byl vrácen (zaplacen) pozdě. V žádosti vysvětlil, proč má právo na úrok z úroku a v tomto směru odkázal na rozsudek ve věci *Ježek*. Žalovaný na to reagoval jen tak, že mu úrok z úroku nepřiznal a kriticky se vyjadřoval k rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci *Ježek*. V žalobě pak žalobce vyjasnil, že akceptoval názor žalovaného týkající se pozdního vyplacení „primárního“ úroku, ovšem trval na tom, že mu byl tento úrok na osobní daňový účet pozdě předepsán, tedy po více než 15 dnech počítaných ode dne účinnosti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově zmíněné v bodě 1. tohoto rozsudku. Ve věci tedy nyní jde o pozdní předepsání úroku na žalobcův osobní účet, z něhož plyne nárok na úrok z úroku. Mezitím se přitom judikatura Nejvyššího správního soudu posunula tak, že je zřejmé, že úrok z úroku v případě souvislosti s rozhodováním dle § 155 daňového řádu daňovým subjektům nenáleží, jde-li však o úrok z úroku z důvodu pozdního předepsání – v souvislosti s režimem dle § 254 daňového řádu –, pak daňové subjekty mají nárok na úrok z úroku.
30. Žalovaný při jednání odkázal na své rozhodnutí, jakož i na vyjádření, která v řízení soudu zaslal v písemné podobě.
31. Při jednání soud k důkazu provedl materiály, které žalovaný přiložil ke svému sdělení ze dne 16. 2. 2022 o tom, že předmětný úrok z neoprávněného jednání správce daně byl na žalobcův osobní daňový účet předepsán dne 10. 11. 2016. Jednalo se o výpis obrátových vět příslušného osobního daňového účtu žalobce, a to jak ve formě textového souboru vygenerovaného automatizovaným daňovým informačním systémem (ADIS), tak otiskem obrazovky (*print screen*) ze zmíněného systému (soud se seznámil i s předloženým seznamem zúčtovacích symbolů, které pro orientaci soudu v předmětných evidencích předložil žalovaný). Z nich soud zjistil, že úrok z neoprávněného jednání správce daně v částce 1 415 598 Kč byl na žalobcův osobní daňový účet předepsán dne 10. 11. 2016.

32. Při jednání se přitom rozvinula polemika mezi žalobcem a žalovaným o tom, kdy skutečně došlo k předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně v částce 1 415 598 Kč na žalobcův osobní daňový účet. Žalobce vyjádřil domněnku, že správce daně mohl údaje a skutečnosti, které vyplývají ze zjištění konstatovaných v předchozím odstavci tohoto rozsudku zavést do daňového informačního systému zpětně; dle žalobce tedy nebylo vyloučeno, že k předepsání předmětné částky na žalobcův osobní daňový účet nedošlo již dne 10. 11. 2016, ale že se tak stalo až zpětně (někdy později), a to právě k datu 10. 11. 2016. V tomto ohledu soud žalobci sdělil, že to nepovažuje za pravděpodobné s přihlédnutím k tomu, že o předepsání úroku ve výši 1 415 598 Kč na žalobcův osobní daňový účet hovoří na s. 5 již rozhodnutí o úroku z úroku ze dne 18. 12. 2018; tato skutečnost nenasvědčuje tomu, že by správce daně příslušné údaje do daňového informačního systému zanesl účelově např. až po podání žaloby. Žalobce však trval na tom, že formulace užitá v rozhodnutí o úroku z úroku nevyklučuje, že k předepsání nedošlo již dne 10. 11. 2016, ale někdy později – ke dni 10. 11. 2016. V daném ohledu žalobce poukázal na materiály, které měl k dispozici, v podobě vybraných obrátů na osobních daňových účtech dostupných z daňového portálu. Soud se těmito materiály k důkazu zabýval, přičemž za rozhodné považoval, že v písemnosti „vybrané obraty z osobních daňových účtů“ týkající se příslušenství daní, a to od 1. 1. 2014, figuruje údaj o předepsání položky „úrok z vratitelného přeplatku/z neoprávněného jednání správce/z daňového odpočtu“ ve výši 1 415 598 Kč právě k datu 10. 11. 2016. Žalobce tuto skutečnost vzal na vědomí, přičemž soud ocenil jeho konstruktivní přístup k ujasnění věci, k němuž přispělo právě poskytnutí příslušných písemností, které pomohly rozptýlit pochybnosti o správnosti podkladů předložených žalovaným, které soud specifikoval v bodě 31. tohoto rozsudku.

V. Posouzení věci soudem

33. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. Ústřední otázkou v projednávané věci je to, zda měl žalobce právo na nárokovanou částku úroku z úroku z neoprávněného jednání správce daně. Ačkoli se žalobce na správce daně obrátil žádostí ze dne 21. 10. 2018, v níž se domáhal „dalšího úroku“ v důsledku toho, že mu úrok z neoprávněného jednání správce daně žalobce nebyl *vyplacen* včas, tak v žalobě povahu svého nároku změnil shora popsáním způsobem. Žalobce tedy v žalobě hovoří o tom, že úrok z neoprávněného jednání správce daně mu nebyl včas *předepsán* na osobní daňový účet. Právě zodpovězení toho, zda správce daně částku úroku z neoprávněného jednání správce daně předepsal na žalobcův osobní daňový účet včas, je klíčové pro rozhodnutí o důvodnosti žaloby. Problematika anatocismu (úroků z úroku – obecných podmínek jejich přípustnosti a rovněž možnosti a důvodnosti jejich přiznání v konkrétním případě) je pak toliko sekundární.
35. Soud konstatuje, že mezi stranami není sporné, že dne 22. 1. 2017 obdržel správce daně žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku odpovídajícího úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu z částky 2 912 165 Kč, na nějž měl žalobce nárok v důsledku změny dodatečného platebního výměru tehdejšího Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 22. 6. 2012, č. j. 98063/12/341910706958, pro nezákonnost O nezákonnosti daného rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově žalovaný rozhodl

rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305 (dle vyrozumění žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. 49344/16/5100-41456-709120, nabylo rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305, právní moci dne 26. 10. 2016). Správce daně přitom na základě žalobcovy žádosti ze dne 22. 1. 2017 nejprve rozhodnutím ze dne 9. 2. 2017, č. j. 24725/17/4300-12711-105935, deklaroval existenci nároku žalobce na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 415 598 Kč, načež dne 14. 2. 2017 poukázal vratitelný přeplatek ve stejné výši na žalobcův bankovní účet.

36. Ve věci také není sporné, že žalobce měl ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu právo na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 415 598 Kč.
37. Dle § 254 odst. 3 daňového řádu „*úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání*“.
38. Právní úprava tedy požaduje *předepsání* úroku z neoprávněného jednání správce daně *na osobní daňový účet* daňového subjektu, a to z *moci úřední do 15 dnů ode dne účinnosti příslušného rozhodnutí*.
39. Po seznámení se s obsahem správního spisu, doplněného o podklady provedené k důkazu při ústním jednání, neshledává soud ve věci žádného pochybení žalovaného, potažmo správce daně. Pakliže rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 45575/16/5200-11435-711305, nabylo účinnosti dne 26. 10. 2016, měl správce daně k předepsání úroku z neoprávněného jednání na žalobcův osobní daňový účet časový prostor do dne 10. 11. 2016. K tomuto dni také skutečně předmětnou částku na žalobcův osobní daňový účet předepsal (k vyplacení předmětné částky přistoupil správce daně na základě žalobcovy žádosti dle § 155 odst. 3 daňového řádu rovněž včas). Při vázanosti žalobními body soud konstatuje, že žalobce se v žalobě výslovně domáhal určení otázky předepsání úroku, nikoli vyplacení – k takovému porušení žalobcových práv však nedošlo. Jak již soud naznačil, tak i na základě dokazování provedeného při ústním jednání považuje za jednoznačné, že k předepsání částky ve výši 1 415 598 na žalobcův osobní daňový účet došlo včas a v souladu se zákonem.
40. Na věci – s přihlédnutím i k níže uvedeným judikатурním závěrům (viz např. rozsudek *EKO Logistics*) – nic nemění ani formulace v § 254 odst. 4 daňového řádu, dle kterého „*[v]znikne-li v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně, jakož i v důsledku neoprávněného vymáhání, vratitelný přeplatek, vrátí jej správce daně bez žádosti ve lhůtě podle odstavce 3.*“ Soud k tomu pro upřesnění odkazuje na závěry komentářové literatury, která sice konstatuje určitou nejasnost předmětného ustanovení, nicméně uzavírá, že „*[j]ak důvodová zpráva, tak aplikační praxe [...] vychází z názoru, že odst. 4 se vztahuje k samotné nezákonně získané částce*“, nikoli k částce úroku z neoprávněného jednání správce daně (viz § 254 [Úrok z neoprávněného jednání správce daně] In: *Rozehnal, T. Daňový řád. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019; dostupné v systému ASPI pod ASPI ID: KO208_p12009CZ).
41. S ohledem na konstatované skutečnosti shledává soud nadbytečnou polemiku mezi žalobcem a žalovaným o problematice anatocismu (popř. také ohledně správní praxe jednotlivých správců daně). Přestože se soud domnívá, že novější judikatura na tuto otázku odpověděla poměrně jednoznačně a přesvědčivě, není třeba ji v rámci tohoto řízení nutné řešit, neboť právo na úrok z úroku vzniká jen při rozporu jednání správce daně s pravidlem

dle § 254 odst. 3 daňového řádu. Jelikož, jak již bylo řečeno, takového rozporu v jednání správce daně není, není se nutné této argumentační linii účastníků řízení blíže věnovat, a to ani ať již byla vyslovena v řízení před správcem daně či žalovaným, nebo v řízení před soudem.

42. Jen ve stručnosti tak soud pro úplnost uvádí, že z rozsudku ve věci *Elektrárny Opatovice* plyne, že pokud správce daně v rozporu se zákonem prodlévá s předepsáním úroku z neoprávněného jednání dle § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, tzn. že tento úrok nepředepíše na osobní daňový účet daňového subjektu do 15 dní (§ 254 odst. 3 daňového řádu), zatíží daňové řízení dalším neoprávněným jednáním – v důsledku toho daňovému subjektu náleží rovněž další úrok dle § 254 odst. 1 téhož zákona, a to z částky původního úroku dle tohoto ustanovení, který správce daně řádně a včas nepředepsal, ačkoliv tak učinit měl. Obdobně pak viz rozsudky *Plzeňská teplárenská*, *ERAMENT Trading*, *Ježek*, či *CA Tech*. Zároveň je možno poznamenat, že odlišná je situace v případě úroků z úroků z prověřování nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty (*ERAMENT Trading*), resp. pokud jde o *vrácení* (vyplacení) úroku (srov. rozsudek *EKO Logistics*).
43. Soud tak uzavírá, že žalobu považuje za nedůvodnou. Pokud správce daně v rozhodnutí o úroku z úroku a žalovaný v napadeném rozhodnutí nepovažovali žalobcovou žádost za důvodnou, tak tato rozhodnutí ob stojí (navíc v žalobě žalobce hovoří, jak již bylo řečeno, o požadavku na včasné předepsání na osobní daňový účet, nikoli na vyplacení, a úrok z neoprávněného jednání správce daně byl na žalobcův osobní daňový účet předepsán včas). Na tom nic nemění ani skutečnost, že se daňové orgány do jisté míry nadbytečně věnovaly rozboru problematiky anatocismu a na oponentuře vůči této argumentaci v zásadě vybudoval velkou část své žalobní argumentace a jejího doplnění i žalobce. Ostatně nerozlišováním (či nesprávným výkladem v tomto směru) mezi otázkou *předepsání* a *vyplacení* částek úroku z neoprávněného jednání správce daně, potažmo nezohledňováním data předepsání předmětného úroku na osobní daňový účet, se žalobce rovněž podílel na existenci a průběhu sporu.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. března 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu